

REGÉLO.

Pesten vasárnap február 9^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Pulcinella.

(Olasz novella.)

Carneval idejében volt.

Tarka vitorlájú gondolák (sajkák) ezrei metszék-át a' tüköriszta Lagunákat. Az adriai tenger, a' doge-ok kevély mátkája, szenderegni látszék 's álmodni régi fényről, régi dicsről. Hullámainak álmodozó moraját a' gondolasok vig dala követé. Fél Velenche sietett elburkolva a' Marktérre, hol egy álarczytenger hullámozott. A' dogepalota, régi művészet 's régi zsarnokság e' nagyszerű emléke, közönyös hidegen nézett-le a' hangos, örült örömszajra, melly minden oldalról körül-árjonga. Illyszerű látmány nem volt előtte uj; mert még szigorúbb időkben is, midőn a' Tizek tanácsa itt, e' csarnokokban, naponként uj halálítéleteket okáda-ki, minden órában uj kinszereket gondola, szabad volt a' velenczeinek a' carneval idejében sohajait, könnyeit álarczyozni, és, ha ugyan lehető volt, vigan lenni.

'S Velenche még most is birtokában van e' szabadalomnak.

A' Marktér nagy tánczteremhez volt hasonló. Álarczok ezrei, színes kövekként a' kaleidoskopban, hangosan tolakodának egymáson át. Legtöbbször hazafiúságból olasz álarczokat választának. A' velenczei Pantalón és Pagliasso, a' bergamaski Arlechino, a' bresciai Brighella, a' romai Spavento és Pasquale, a' milanoi Truffaldino, Tempesta (a' régiek Thrasója), Tracasso, Hiangurgulo, Gelzomino, Mezzolino, 's a' t. tevék ez álarczsereg magvát.

Nem messze a' doge-palotától a' piazzetti dei Leonin egy Pulcinella tünt-föl mindenkinek. Roppant széles fehér gyapjúnadrágot viselt, hasonló színű rövid kabátot, csaknem földig érő ujjakkal 's fekete bőrvvel. A' kabátra vörös posztó szivecskék valának tűzvék, nyaka körül széles fodor, fehér vászonból, 's fején fehér gyapjú, hosszú szárnyú sipka, vörös gyapjú-bojttal. Arcza felső felét fekete álarcz födözé. Pulcinella nagy figyelmet gerjeszte tréfái által. Elmés-

ségek kimerithetlen szökőkútja volt, mellyek bár nyersek és csipősek, de általában megneveltettek. Egy álarczot sem hagyta ingerlet nélkül; mindenikkel tréfáit üzé. Itt egy verset idéze Tasso „megszabadított Jerusalemből“ — ott egy helyt „Casti beszélő állataiból“ — itt egy petrarcai canzone-t, ott egy strophát Dante „isteni comedijából.“ — Egy női álarcz szépségétől lelkesültten néha néha rögtönözni kezdett, 's a' hevenyészeti költészet e' nemében sgriccii ügyességet bizonyíta-be. A' nőknek hizelgéseket monda, a' férfiaknak ironiába takart gorombaságokat. Kabátja minden zsebe nagy és kis aranypénzekkel voltak megtömve, mellyeket bőkezűleg osztá-el nézői között. Egy Colombinek, ki boszankodni látszék, hogy Pulcinella szép nyakát megcsókolá, száz forintos bankjegyet ajándékozott. Az arany semmi becsesél nem látszék előtte birni; dukatikkal hajingált maga körül, mintha játékpénz volnának. Pulcinellának herczeg, fejdelemnek kell lenni, ki incognito akarja aranybeli fölöslegét mindenkivel megosztani. — „E viva! e viva!“ — kiálták az álarczok, kiket megajándékoza. Pulcinella nem fáradá-el kincseit szórni, 's zsebei kimerithetlen aranyaknáknak látszottak. Annak, ki rossz időben így hajingálhat maga körül, arannyal és bankjegyekkel, milliókkal kell birnia. Az illy madár ugyancsak ritka. 'S így történt, hogy minden nő megakará fogni; de az arany paradicsmadár nem hagyta magát leigázni; majd itt volt, majd ott, 's végre — sehol. Ezer szem vágyakozva keresé a' fájdalom! olly jókor eltűnt rejtélyes álarczot.

De egyszerre a' dogepalota basilicája fölötti négy ló egyikén láták az aranyárasztó Pulcinellát. Ezer hangú éljenkiáltás zengett a' tér egyik végétől másikig, midőn Pulcinella egymásután lökdösé-le magasságából aranyait. Tolakodának, verekedtek. Pulcinella mosolygva nézte a' mindig komolyabbuló látványt; most összeszedé aranya maradékát 's egyszerre lökte-le mind. Ez aranyesőnek látásánál dühös örömjajra fakadtak az álarczok. Pulcinella most üres sípkáját veté-le, 's csak hamar utána — önmagát. A' tömeg bukni látta, 's visszavonulva iszonyú kiáltásra fakadt. Összezuzva fekvék Pulcinella a' vérpirosította köveken.

Egy velencei hirlapból:

„Azon Pulcinella, ki tegnap a' Marktéren olly nevezetes szerepet játszék, a' roppant gazdasága és szerencsétlen szerelme által ismeretes Lorenzo Marchese vala, ki három hét előtt az elmekórházból, hol tizenegy hónapig volt becsukva, szabadon bocsátták; mert minden orvos meggyógyultnak hívé; de mi fájdalom! nem vala úgy. Egy új paroxysmusi rohamban a' dogepalota basilikája fölötti

lónak egyikéről leugrott, miután körülbelül 400,000 lírát aranyban és bankjegyekben osztá-el az álarczok között.“

— SZÁNKY KÁROLY.

— *A' lélekismeret szava.*

(Vége.)

Mig a' férjében bizodalmas nő féligmeddig nyugodtan élvezé a' parlag élet silány örömeit; az idő jót haladott, szárnyán hordva a' sebek balzsamait, a' kedv 's szerencse mirigyeit; kinek élet-kinek halálcseppeket harmatozva; lesujtva a' felbőszülőket, felmagasztalva az alázatosság fiait; befellegezve a' fényt 's nyilván-ságot, feltárva a' régi titkokat; elrágva a' remény gyökeit, felmelegítve a' kétségbeesés jegét; elűzve a' zordon telet, előidézve a' fényes nyarat, mellynek végnappjain, midőn elfordulánk a' nap égető képétől, és az éj, mint szörnyetegholló telepedett a' világosság helyére, hűvös b léget árasztván körülünk ingatag szárnyaival, 10 és 11 óra közt a' városi tömlöcz-örhöz közelített egy másik őrtárs amézt így szólítá-meg: „Andor! én Tamás vagyok benne, hogy ez az ember, kit őrsesz, bűnös volna; ő büntelenségét esküvel bizonyítá, 's csak a' kirablottak sürgeték a' véres elégtételt, szintén esküvel erősítvén gonoszságát. Ki a' dolgot hallja, mind azt kiáltja-fel: „ezt nem hittem volna!“ — Ő valóban olly nyugodtan, olly bútalan várja a' halálos órát, mintha nem is ő volna az, kinek a' holnapi nap véresen fog feljönni. Mit gondolsz?“

„Én — felel Andor — nem hiszem, hogy annyian merték volna terhelni hamis vádokkal. Ő nagy vétkes; több kereskedő család jutott miatta tönkre. Annyira megismerték őt a' kárvallottak, hogy mezét, szavát, alakját, járásmódját, és mindenét olly hiven tudták lefesteni, miképp' a' poroszlók minden kétkedés nélkül reá találtak. Nem akar ő vallani öcsém! ez egy agyafúrt ember; de bizony csak maga fog ő kimenni a' temetőhelyre. Isten bocsása-meg bűneit, egy rossz emberrel kevesebb lesz a' világon!“

„De Andor — szól Iván — ez vagy ártatlan, vagy leggonoszabb ember; mert a' lélekismereten rágódó bűn daczára is olly nyugodtnak szinleni tudni magát, csak a' vétekbeni megrögzöttség következménye lehet. Hallottam ma a' templomban, hogy a' nép szava Isten szava. Ha ez igaz, ő ártatlan; mert őt mindenik büntetlennek kiáltja. — Tegnap egy csinos menyecske látogatá-meg a' siralomházban; valami rokona lehetett, mert keveset beszélt bűvában, de sokat sirt. Szép kis leányka is volt vele, szőke mint

a

a' fehér vászon, haja sárgás, mint a' holdvilág; ajka mint kikirics; szemei, millyeket soh' se láttam-még! — Ha anyja sirt, ő is zokogott, mint a' kis tuba, 's midőn a' csörgő lánczokat vizsgál-gatá, megesett rajta szivem. Hidd-el Andor! én kész volnék azon szerencsétlent! —

„Talán bizony megsiratni? — mond Andor — Isten bocsássa meg bűneit, csak hadd menjen az utból; egy gyilkos, ki ember társa vérével jegyzi-föl nevét az utódok emlékébe, csak annyiban méltó a' részvétre, mennyiben ő is gyarló ember, 's mennyiben megbánja tévedéseit.“

„Andor! Andor! — sohajta Iván — szived kemény, mint oldalodon a' fegyver. Én szivből ohajtnám szabadulását.“

Itt az óra ütött, 's uj örök válták-fel ezeket, kik nyugalom-ra mentek.

Más nap, reggeli hat és hét óra közt, bámész sokaság zajongott a' siralomház előtt, várva egy szomorú életjáték utolsó felvonását. A' sajnálkozás közös volt; soknak szemében forrtak-fel a' részvét meleg gyöngyei. Nem sokára megkondult a' halálharang, mellynek búhangja mélyen hatott az érzékeny keblekre, 's mindjárt utána halk léptekkel jött-ki a' siralomházból egy szálás, szikár ember, képén a' falak színét viselő, mellyek közt kellemetlen óráit töltötte; de a' benső nyugalom jelei királyként székeltek redőkben homlokán, mellyekből önkénytelen olvasá-ki a' sokaság, miképp' ő büntelen. Majd imádkozva, majd a' vallás emberével csendesen szót váltva, ballagott az enyészet helye felé. Itt kissé reszketve rebegé-el vég imáját. E' közben elcsöndült az óra, hogy az élet karpitja legördüljön, és felvillogott az emberölőnek aczéla; midőn a' néma sokaságon áttörtetve szivrendítőleg harsogá egy kétségbeeséssel küzdő férfiú: állj-meg bakó! kegyelem! — 's az elítéltnek nyakán csüggött. A' fegyveres kéz leereszkedett, 's a' tömeg, mellynek kebléről mintha egy nehéz kő hullott volna le, könnyebben kezdett lélekezni 's örömittasan zajogni.

„Ne tipródjék ártatlan vére felett a' gonosz“ — szóllalt-meg hullámozó kebelével a' gyász-csapást meggátolt férfiú. E' férjfiú, kit itt láttok, Romane Julius, ikertestvérem; ő ártatlan, a' bűnös én vagyok. Julius, neked élni kell, 's bűneimért magam lakolok. Vigyetek a' törvényszék elébe, ott mindent felfedezek.

Ezzel bocsánatot kért 's vett testvérétől, és az őt körülfo-gott poroszlók kíséretében a' város felé indult. Most egy éles sikoltás harsánylott-át a' nép öröm-zaján, melly egy kinözönbe fu-ladt halvány nő ajkáról sikamlott-le. A' hölgy Dürinszky Julia,

Romane Fidél neje volt, ki kétségbeesve rohant határozatát nyilvánító férje után; de ingadó léptei 's terhe által gátolva csak későn 's a' megtörtént vallomás után érkezett kelyre. — Ájultából felocsudva Julius karján, 's egy csapat részvevő között ballagott férje után, ki fejeresztve haladott a' poroszlok között. — „Lásd Andor — mondá ezeknek egyike — jól sejtém én, hogy ártatlan” — 's ellágyulva tekintett vissza Juliusra, kinek jótetteiben egy-ko részesült.

A' tömeg széteszlott. Fidél börtönbe, Julia pedig már rég kietlenné vált lakába vonult.

Mig a' bűnös férj nem éppen remegés nélkül várá a' végítéletet; addig Julia epedve, társtalan giliként élt-le egy hosszú évet, azon titkos inger daczára is, melly a' vigasztalására nem gyéren jelentkezett Juliust vele kívántatá, 's talán szeretteté.

Fidél a' törvényszék előtt minden bűnét megvallván, világos lön: hogy tolvajsága mellett kétszeres gyilkos is volt. Elmondá többi között, hogy midőn a' hatóság gonosz tetteinek nyomába jöven, iránta nyomozó iratokat bocsátott-ki, egy időre elvonult, hogy hozzá mindenben, még öltözetében is hasonló öcsce kerüljön kelepzebe, kit titkon mindig gyűlölt részint azért, hogy a' szerencse mindig kedvezett kísérleteinek, részint 's leginkább pedig azért, mert nejének, kit ő imádott, némi hajlandóságát tapasztalta a' nálánál szelidebb lelkű öcs iránt. Megvallá, hogy erős elhatározása volt testvérét veszni engedni; de midőn a' halálharang rémes kongását hallá; a' fölébredt lélekismeret szava önkénytelenül ragadá a' vesztőhelyhez, öcscsét megmentő vallomást tenni.

Mig Fidél felett a' törvénykezés folyt: egy évtesten küszött végig az enyészet. Végre megérkezett a' legfelsőbb helyen megerősített vér-ítélet, 's Fidél, büntetteinek érdemlett jutalmaul, pallos alatt esett-el.

A' jó testvér és nő sokáig gyászolák az erény útjáról letántorult boldogtalant; végre kölcsönös vonalmuknál fogva, egyházi engedelem útján egypár lettek. Napjaik gyönyörteljesek valának, mint Julius remek festményei, 's Julia boldog volt a' sirig.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Tengeri szörny. Mi után rég hiában ohajtoztak, egy tengeri kigyónak kézre kerítése, 12 amerikai halásznak a' Delaware torkolatjánál végre csakugyan sikerült. A' csata 10 óráig tartott. Egy halász áldozatjalön a' merényletnek, kettőnek pedig lábát zuzá össze a' szörny. 600-nál több lövést

tettek reá. A' martalékul esett állatnak hossza 220' 's kerülete 22'. Szarv nemű álladékkal ruházott farka iszonyú nyársként nyulik-el; három soros fogai a' rozmár agyaráihoz hasonlók. A' halászhok 1.000 dollar tiszteleti díjt kaptak; a' meghalt nejének nyugpénzrendelitet, a' sebesültek pedig status költségén gyógyittatnak. A' kigyó New-Yorkba szállított.

Élő halak 's növények meleg forrásokban. Bizonyos Sonnerat utól következőt olvashatnia a' „Mirror“ lapjain: „Catambertól hat mért-földnyire, Luçon szigetén egy forrást találtam, mellynek vize olly meleg volt, hogy bele mártott ujjam ki nem állhatta. Illy fokán a' hévségnek nem tenyészhet növény, 's így nem kevésé bámultam-el, midőn nemesak a' parton, hanem magában a' vízben is több bokor növényt láték, mellyeknek gyökerei a' vízben usztak, vagy a' meleg fővénybe tapadtak, 's mind e' mellett buján zöldeltek, noha leveleik a' gőztől alig voltak láthatók. A' kigőzőlgés azonkívül olly kártékony, hogy a' víz felett hat lábnyi magasban repülő apró madarak élet nélkül hullnak a' vízbe. Képzelve ön tehát ámulatomat, midőn a' vízhez lépve, annak fenékén vidámon uszkáló halakat pillanték-meg, olly virgoncsággal tovább iramlókat, hogy valamellyt kézre keritnem teljes lehetlenség volt. A' halak pikkelyei barnák, 's maguk az állatok 5—6 ujjnyi hosszú voltak. E' tulajdon fölfödőzésem ideje óta olvasom Kirby and Spence eutomologiájában: „Legkülönösebb Bute lord azon állítása, miképp' a' meleg vizekben nemesak növények, hanem apró fekete bogarak milliárdjai is hemzsegek, mellyek kifogva 's hideg vízbe téve azonnal megszűnnek élni“ — E' tü-nemény láthatásáért nem kell külföldre utaznunk. Esztergamban, az ugy nevezett hevízben is feltaláljuk azt.

A' farkasok Agra környékén Indiában olly számosak, hogy mult évi tavasz 's tavaszutó napjaiban nem kevesebb, mint 144 gyermeket ragadtak-el. Már ott aztán pompás hajtó-vadászatot lehetne tartani.

Bezoar-kő. Ezen, nálunk már hire vesztett gyógyszer, az északafrikaiaknál még nagy becsben áll. Ugyan ott kigyó-kő név alatt ismeretes, mint-hogy mérges állatok marása ellen hasznos gyógyszernek tartatik. Davidson utazónak három darabot becsátottak áruba, mellyekért már 22 darab arany ígértetett: Davidson szerint igen sok pénz egy Mórra nézve, ha neki adni, 's egy Arabra, ha tőle megválnia kellene. E' kövek közönségesen az Antilope-ok egy M'hor nevű nemétől nyeretnek; a' köveket mandigo nyelven Selsi-nek nevezik.

KÜLÖNFÉLE.

Műutazásokról.

Műutazás, mint mindenki tudhatja, olly utazás, melly a' művészet kedvéért tétetik. — A' czél itt kétféle lehet: ön-művészetét gyakorolni, vagy másokét idegen honban ismerni tanulni. Az atas ekképp' maga is lehet művész, vagy utóbbi esetben csupán műbarát. De mivel olly eset ritkán jő elő, hogy valaki, ki nem művész, csupán műszemle végett utaznék (ámbara' művészet iránti lelkesedés és egy ország érdeke sokszor ezt is tűzheti-ki főczélul), így közönségesen műutazás alatt olly utazást értünk, melly művészekről művészet kedvéért tétetik. — De, mint mondók, a' nemművész ritkán utazik kizárólag a' művészet kedvéért, 's tekintetbe vévén a' különféle tulajdonú műutazásokat,

mellyek jelenleg napi renden vannak, joggal állíthatni, hogy a' művészek még ritkábban veszik a' művészetet főirányul, és ezen fennen ragyogó kifejezéssel többnyire visszaélnék, eltakarván azon rossz ösztönt, melly őket utazásukra vezérli. — Így tehát a' műutazásoknak még is egy szép eszme fekszik alapul. Minden esetre a' művészet az egyén korlátain fölül emelkedő; ő maga a szépség; melly az emberi szellemet teremtvé áthatja 's lelkesíti; és így kiélethű, emberhez illő fenségest akar előteremteni, arra őt az emberi ecset szépségének szemlélése kecsegtetheti. — Nem így van ez a' tudománynyal; mert ha a' tudós nem mozdul is szobájából, még is ismerheti olvasás által az országok 's népek előmeneteleit. De nem minden művészet érthető körülményes leírás által. Igaz ugyan, hogy a' poesis igen közel áll a' tudományhoz, 's ha a' költő utazik, azt azért teszi, hogy kiterjedtebb emberismeret által kedélyt tágítsa, mint sem művészetét az uton gyakorolja, 's idegen költészetet ismerni tanuljon. Egészen más volt az, midőn költő, dalnok vagy színész egy személyt játszanak. A' legrégibb időkben találunk a' Görögöknél vándordalnokokat, kik fejdelmek vagy nép előtt éneklének, 's bámultan és gazdagon jutalmazva utazának; mert a' művészet görög országban a' nemzet érdeke volt. Az újabb poesisban bukkanunk ugyan vándor troubadourokra: de ezeknek sáfarkodásuk nem volt a' nép közönséges érdekére számítva.

A' költészetnél sokkal inkább szükséges az utazás a' képző művészet kifejléséhez. Ezek közé tartozik az építész, ki szülő földén vagy hazájában ritkán talál elég alkalmat művészetének tökélyes kiképzéséhez. 'S mi a' szobrászt vagy festészt illeti, elismertt dolog, hogy antique ecsetek studiuma nélkül mire sem mehetnek. És ez azon alap, miért legújabb időben a' műutazások legnagyobb része olasz ország classicaí földére irányul. Utazik itt a' természetbuvár 's műbarát; építész és szobrász; történet 's tájfestő; hol ők a' régiek szép emlékműveit, az újabb művészet szentségeit, 's a' természetet legfenségesb oldalairól tanulják ismerni. A' hangászatra nézve mindazáltal majd fordítva áll a' dolog; mert ámbár olasz ország az ének 's melodia honja, még is több olasz virtuóz él és utazik német 's franczia országban, mint fordítva: a' képző művész azonban e' hont még akkor is meglátogatná, ha ez országon kívül háromszor gazdagabb museum léteznék is, mint a' parisi volt. —

Legtöbb befolyással van a' műutazás színészre nézve; mert azon színész, ki csak publicumát, vagy azon művészkört ismeri, mellyen maga is áll, a' kiképzés igen korlátozt fokán teng. Egyes publicum ízlése sokszor igen részrehajló és alacsony azon osztály 's rangbeliekhez mérve, kik az illy helyen uralkodó tónnal bírnak. Illy közönségtől utójjára a' rossz színész is elszigeteltetik, a' középszerű (mivel jobbat nem láttak) minden modorjával otthonos, 's értékén fölül tiszteltetik, sőt sokszor istenítettik is; és így, ha az elmedús szükölködik jó előképekben, szomorú egyedüliség és egyoldalú mechanizmus által végül megrozsdásodik. — Műutazások tehát próbára teszik a' művészt, 's mind magára, mind rossz szokására figyelmeztetik; művészetét nagyobb kiterjedésben mutatják meg, mint közönségesen azt a' művész észrevenné, 's megőrzik a' Philisthaeusok káros üldözéseitől. Azért kedvelék a' színészek már régóta a' vándorlást, 's Thespis szekere ismeretes: ámbár mainap nagyobb fizetés mellett már kimult a' szokásból.

Illy műutazások azonban minden tekintetben művelt országot kívánnak-meg, hol a' művészet érdemeihez illő méltányra talál, mit a' valódi művész

joggal követelhet is; mert a' mű, melyet előhoz, mesterével ctenyészik, mint Schiller is mondja:

Denn schnell und spurlos geht des Mimen Kunst,

Die Wunderbare an dem Sinn vorüber 's a' t. —

Mennyire hat az utazás a' kedély 's izlés kiképzésére, eléggé megmutaták Ifland, Rode, Spohr, Hermstädt, Liszt, Ferenczy és más eredeti művészek. — Ki azonban művészet gyakorlása végett utazik, szükség, hogy valóban művész is legyen (az az eredeti teremtő erővel birjon), vagy a' természetlőtlen ennek leendő bírására fel legyen jogosítva; 's a' műtázó általában ne csupán azért utazzék, hogy ismeretlen vidéken — az erény 's komoly studiumokról lemondva — az emberi társaság 's főképp' az igazgatónak terhére váljék.

FOLINUS.

Egy számár végrendelete. (Spanyolból.) Végso akaratom és gondolatom szerint nyelvem, ha meghaltam, azon gyermekeimnek jusson, kik hízkelkedök 's rágalmozók; azon utódimnak, kik forró vérűek 's békétlenek, farkamat hagyom legyezönek; agyvelömet aranyászok (alchimista) s időjölso csillagászok örököljék; szivem legyen a' kínesre áhítozóké; füleimet a' lázító 's bujtogatók kapják; orromon osztozzanak a' naplopók, falánkók 's iszákosok; csontaimat nyerjék örökölni a' lomhák; veséimet a' kevélyek; hátgerinczemet a' nyakasok; hátulsó lábaimat a' törvénytudósok; első lábaimat a' bírák, 's fejemet a' jegyzök és ügyészek. Husomból töltezzenek a' szegények; bőrömből pedig osztozzanak feleim.

El hagyatott nő. A' „new-yorki“ lapok egyikében következő ezikk olvasható: „Ne bel Ábraham, harisnyatakács, férjem, gyalázatosan elhagyott, hogy másutt valamely szüzet vagy özvegyet ismét jégre vigyen. Ez okból minden harisnyatakács-özvegyet 's leányt óvólag intek, hogy ez utálatos fizikótól őrízkejenek. A' megszökött egy hitvány pipogya ember; orrán mély seb van, melyet megszökése előtt karczoltam rá.

NEBEL JUDIT.

Jó szokás 's jó imádság. II-ik Károly, angol király, idejében szokás volt, hogy az udvari káplánok az udvarnál egy külön asztal mellett ebédettek. A' fejedelem e' szokást eltörölni akarván; hogy a' kegyetlen parancsolatot némileg enyhítse, az utósónak határozott ebédnél maga is megjelent. A' Deo gratias akkor így hangzott: Isten tartsd-meg a' királyt, 's áld-meg ebédünket. Ezt ez alkalommal South káplánnak kell vala mondania; ez készakarra megfordítá 's mondta: „Isten áld-meg a' királyt, 's tartsd-meg ebédünket.“ A' király elmosolyodott 's monda: „Ám, legyen úgy!“ 'S a' régi jó szokás továbbra is megmaradt.

Eben gubát. Két Irlandi tetemes pénzösszegben fogadott, hogy egymást asztal alá fogják inni Reggel mindegyikök pad alól kelt-fel; minthogy azonban egyik sem emlékezik, melyikök ázott-el előbb, a' fogadás eredménye bizonytalan volt. Mit tesznek? hogy hiába ne ittak legyen, mindenik lefizette a' határozott összeget, 's egymás pénzét kölcsönös cserével zsebökbe seprették.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiazcon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.

